

præfatione meus est; quod exteri, & forenses creati-
cives desinunt habitate in iplis ciuitatibus, quarum fa-
cti sunt ciues, vel in Dominio.

Respondeatur uno verbo, prædictam ordinationem
non afficere D. Dominicum, nec eius descendentes qui
iam anno 1533, mense Octobri creati fuerant ciues.
72 Non enim lex præterita, sed futura respicit, sicuti di-
ximus supra, ut simili in casu statuti Parmensis respå-
dit Socinus iunior in cons. 1.nu.59.lib.4.

De vestigali seu datio draporum ciuitatis Cremo-
nae empto à prædicto domino Dominico à Camera
Ducali anno 1538, mense Septemb. quo tempore ad
Carolum Quintum Imperatorem inuestitissimum iure
sui directi dominij ob mortem prædicti Ducis Franci-
isci deuolutus est Ducatus iste Mediolanensis, nihil
vel parum dicendum est; Cum constet datum ipsum
fuisse numerato prætio emptum ab ipso domino Do-
minico iam ciue creato; Et accedit quod similes redi-
tus emi solent etiam ab exteris, & forensibus, qui hoc
in Dominio non solum non habitant; sed nec etiam
onera sustinent, cum alia immobilia in ipso Dominio
non habeant.

S V M M A R I V M .

- 1 Correctionem in testatore incontinenti non presumi. Testatorem non presumi se se voluisse statim corrigeret, & paenituisse.
- 2 Facultatem alienandi concessam hæredi in testamento censeri reuocatam codicillis reformatis testamento.
- 3 Codicillis non presumi repetitas qualitates, alias legati in testamento.
- 4 Fideicommissum non censeri reuocatum ex licentia alienandi eum, sed potius reliquum sub conditione in cajum non fecut & alienationis.
- 5 Alienandi licentiam hæredi concessam, intellegi tam inter viuos, quam in testamento.
- 6 Disponere significare, vel inter viuos, vel in testamento.
- 7 Licentia alienandi data hæredi, potest hæres ad dodram tem alienare.
- 8 Alienasse dici hæredem res certas, quarum licentiam in specie habuit alienandi per generalem donationem, vel hæredis institutionem.
- Generali sufficere alienationem, ut dicatur hæres alienasse qua habebat.
- Alienationem generalem complecti etiam ea quæ quis specialiter erat alienaturus, & poterat alienare.
- Velle cum dici aliquid, qui presumptionibus vult.
- Institutionem hæredis complecti omnia.
- Voluntatem testatoris interpretandam à verisimili.
- Institutionem hæredis, & dationem simul ostendere omnimodam testatoris mentem.

- 13 Licentia data per testatorem alicui disponendi de aureis, verbi gratia mille, si decedat ille inuitatus, satis dici cum de aureis mille dispositisse inuenientes ab inter-
fato.
- 14 Facultate disponendi satis dici cum rati, quod moritur intestatus. nu. 15.
- 15 Fideicommissum gravatum sub conditione, nisi de eis dis-
posuisset satis dici dispositisse, instituendo sibi hæ-
redem, licet non specificè. 17.
- 18 Licentia alienandi mutua, data à fratribus de communi
a bonor. diuisione fideicommissi, satis dici satisfactum
ubi alter hæredem fecit vniuersalem. nu. 19.
- 20 Alienationis nomine contineri hæredis institutionem.
- 21 Dispositionis nomen conuenire tam contractui, quam
ultima voluntati, id unius.

F A C T I S P E C I E S .

Testator filie his verbis legauit. Item legauit,
& legat D. Magdalena eius filia, & uxori Io.
Baptista & Zopi modia octo vinea & terra, cum pleno
& libero dominio, & possessione, ut de eis possit libe-
re disponere ad eius beneplacitum. Et si dicti iugales
de Zopis deceserint sine liberis legitimis, et natura-
libus, tunc & eo casu, reuertantur ad eius heredes.
Præsupponitur etiam in facto, decessisse dictum Io.
Baptistam, relictis liberis, qui vita functi sunt, nullis
relictis filiis, superfluite dicta eorum matre Mag-
dalena, quæ Simoni Pezolio donauit inter viuos om-
nia, & quæcumque bona sua mobilia & immobilia, ju-
ra & actiones ad eam quomodolibet spectantes, &
pertinentes contra quæcumque personam: saluis
scutis centum, de quibus ipsa donans vult posse dispo-
nere. Postmodum dicta Magdalena condidit testa-
mentum, in quo hæredem fecit dictum Perzolium,
qui adhuc viuente dicta Magdalena adeptus est
possessionem dictorum omnium bonorum donato-
rum & testamento relictorum; & inter alia dictam
vineam octo modiorum.

Nunc hæres dicti testatoris, prætentit eueniisse
casum fideicommissi: scilicet restitutioñis dictorum
modiorum vinea, ex quo dicti Io. Baptista & Magda-
lena deceserunt sine filiis. Nec sibi obesse donatio-
nem ab ipsa Magdalena factam, Cum testator
per illa verba, & si dicti iugales de Zopis dece-
serint sine liberis, dicatur se correxisse, et reformasse di-
spositionem atque ita sufficiere facultatem dispo-
nendi dicta Magdalena datam. Et admisso testatorem
non se correxisse, contendit dictus hæres, quod dicta
modia octo fideicommissum supposita non veniant, nec
comprehendantur sub verbis generalibus et amplis
dicta donationis: etiam si ipsa Magdalena data fu-
erit à testatore alienandi ampla facultas. Quæritur,
quid iuris?

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X X .

Hac in controværia duæ sunt, explicanda
dubitaciones, quas docte & acutæ excita-
uit eruditissimus Do. Squartificus, huius
causa Compromissarius; Altera est, an
licentia disponendi sit generalis, & abso-
luta, an vero per secundam partem legati; ibi (etsi di-
cti iugales de Zopis) dicatur reformata & correcta, vt
eo cau non existentis liberorum, omnino ad hæ-
redes testatoris transeat legatum. Altera est, an conces-
sa licentia disponendi, prout concessa erat per testato-
rem, dicatur legataria dispositio per generalem dona-
tionem, & constitutionem;

Et quidem quod attinet ad primam dubitationem,
paucis respondendum est; testatorem non reforma-
le, nec correxisse licentiam, & facultatem disponendi
à se datum legata, sed ab initio usque fecisse substi-
tutionem fideicommissariam limitate, vt scilicet ei lo-
cus esset, si prædicti Io. Baptista, & Magdalena iugales
legatarij decedere contigissent sine liberis, alioquin dice-
re ut testator & se contraxisse, suamque voluntate mu-
tasse statim & in continentem contra, l. nam ad ea, ff. de
condi.

Consilium

tend. & demonstr. Ita in specie respondit Soc. sen. in
cons. 123.nu.3.lib.3, & manifestius in cons. 3.n.13.
li.4. Ruinus in cons. 112.n.9, & in cons. 132.n.5, in fi-
ne li.2, & in cons. 121.nume.16.lib.3. Iafon in cons.
232, in fine libro secundo Parisius in cons. 25.nu.25.
lib.2. Alciat. in resp. 171.n.18. secundū impressionem
antiquam lugdunensem, catelianus cotta in memoria-
libus in verbo licentia, Marchabrunus in cons. 81.n.
10.11, & 12, & Hieronymus Gabriel, in consilio 99.
nu.10.lib.2. Et verè hanc receptam sententiam admittit
doctissimus, nostra èatis iurisconsultus, & iureme-
rito Praes Excellentissimi Senatus Taurinensis Do.
Ludouicus Morotius in cons. 4.n.4. allegatus in motu-
is, & ipse suo illo in casu nume, 5. vers. Et primo &c.
2 respondit, licentiam & facultatem alienandi t hæredi
concessam a testatore in testamēto censeri correçtam
& reuocatam ex codicillis temporis intercalio confe-
ctis, in quibus scripta erant verba reformativa ipsius
testamenti, vt ipse D. Morotius perpendit ibidem nu.
6. Et paulo post versic. secundo responso & c. ostendit
quod nisi ex codicillis dicteretur reuocata alienandi li-
centia data in ipso testamēto inutilis fuisset dispositio
testatoris codicillando. Et hæc quidem consideratio do.
Morotij comprobatur ex his quæ scripti in commenta-
rijs de presumptionibus lib.4. presumpt. 177, in fine
dum post Angelum, & Castrensem scripti, qualitates
positas in legato reliquo in testamento non censeri re-
petitas t in codicillis in quibus reliquo est idem lega-
tum, quando codicilli aliquoq efficiuntur. Alia etiā
ratione motus est idem do. Motus eodem in consilio
4.nu.9. versi. tertio & principaliter & c. quæ manife-
stè ostendit casum illum longè differre ab hoc nostro.
Dicimus itaque testatorem nostrum non correxisse,
nec suffulisse licentiam t alienandi per illa verba fidei-
commissi addicta, sed limitasse ipsum fideicomis-
sum, quod scilicet ei esset locus, casu quo ipsa filia legataria
non disposuisset de ipsis octo modis terræ sibi
legatis, & deceſſeret sine filiis. Et si aliter diceremus
sequetur absurdum, vt supra attigimus, quod ipse te-
stator statim & incontinenti se correxisset voluntate
que mutasset, contra l. nam ad ea, ff. de condition. &
demonstration.

Et prædicta quidem licentia & facultas t disponen-
di ab hoc testatore intelligitur tam inter viuos, quam
in ultima voluntate, sicuti in specie similis licentia, &
facultatis disponendi concessa à testatore hæredi gra-
tuato onere, fideicommissi, responderunt Socin. Senior
in dictis cons. 123.col.pen.lib.3, & cons. 31.nu.12.lib.1.
4. Ruinus in cons. 112.n.10, & cons. 153.nu.12.lib.2.
Parisius in cons. 71.nu.61.lib.3. Alciatus in resp. 778.
nu.2. secundū impressionem antiquam Lugdunensem.
Et Hieronymus Gabriel in dicto cons. 99.n.10.
& num. 22.lib.2. Et huius traditionis ea est ratio, quia
verbum disponit t comprehendit utramque alienatio-
nis speciem inter viuos, scilicet & in ultima voluntate.
§. vlt. inst. quibus aliena, licet vel non §, disponat in
auth. de nuptijs. l. de creationibus, prop̄ medium. C.
de Episcop. audien. & l. vlt. C de curato. fuctio. & scri-
bunt Bart. in cons. 76. Pater filio lib. 1. Alex. & reliqui
in rubr. ff. soluto matruo. & in terminis nostris Alcia-
tus in dicto resp. 778.nu.2. Qua propter infertur, no-
stro in casu licuile dicta Magdalena non solum dona-
re inter viuos, sed etiam in testamento hæredem face-
re dictum Pretholium, quemadmodum in specie de
institutione hæredis responderunt Ruinus in consilio
115.nu.7.lib.2, & Hieronymus Gabriel in cons. 83.
nu.59, in cons. 95, & in cons. 125.nu.16.lib.1. & in
dicto cons. 99.nu.9, & num. 22.lib.2. & alios retuli &
probaui in commentarijs de presumptionibus lib.4.
presumpt. 188. numer. 8. Et prædicta quidem licentia
& facultas sic disponendi t operata est, vt dicta Mag-

MCXXX

59

dalena potuerit de tota ipsa quantitate modiorum le-
gata disponere, non referuato ctiam dodrante, iuxta
auth. contra rog. C. ad S. C. Trebell. quæ hoc in ca-
si locum non habet, vt scripti in dicta presump. 188.
nu.5, post Socinum seniorum, Ruinus, Decianum,
Hieronymum, Gabrielem, & Petrum Ioannem An-
charanum quos illo in loco commemorauit.

Secunda est dubitatio, an concessa licentia disponere
di prout concessa erat per testatorem, dicatur legataria
disposuisse per generalē donationem & hæredis in-
stitutionem. Et quidem respondendum ui debatur, ex
excitatibus in doctissimo motu legatariā nō dispositio-
se de dictis octo modis terræ sibi relictis per prædictas
donationē & hæredis institutionem, cum hoc casu suf-
ficere minime videatur generalis nec vniuersalis dispo-
sitio t & alienatio, sed requiratur singularis & in in-
dividuo, sicuti in terminis respondit Siluanus in cons.
14. cum alijs relatis à Peregrino in Tract. de fideicom-
missis art. 40. in secunda difficultate nu. 5. & seq.

Cæterum existimo contrarium verius esse, qd im-
mo dicta legataria dicatur sufficenter alienasse per
donationem, & hæredis institutionem. Quemadmodū
fortiori in casu, cuius meminit Peregrinus prædicto
in loco, Ego ipse respondi in cons. 210.lib.5, subscri-
bendo respondeo ab ipso Peregrino credito, & ipsius
memori meminit ipsem Peregrinus in dicta se-
cunda difficultate nu. 61 in fine, illo sanè meo in cōs.
210.nu.23. versi. Re tamen ipsa longe & c. scripti pri-
mum illum dici aliquid velle t, cuius voluntas colligi-
tur ex presumptionibus & conjecturis, sicuti ex Iafo-
ne & alijs probauit. Et nu. 27. demonstravi, hanc vol-
untatem conjecturata dic expressam, & nu. 28. adiuxi
illud dici expressum, quod est verbis vniuersalibus si-
gnificatum. His eo in loco præmissis, argumenta per
multa considerauit, & deduxi ad demonstrandum, per
hæredis institutionem censeri satis dispositum de bo-
nis fideicommissi, alienari tamen permisiss, vt in casu
nostro. Referam hic summationem aliqua ex me illo in
responso deductis, & deinde satisfaciem objectionibus
& si satisfactum abunde dici possit à me eodem in lo-
co scriptis.

Primò itaque sic sum argumentatus in dicto consi.
210.nu.31.versi. 1. monet me & c. quod verba univer-
salia t institutionis hæredis comprehendunt omnia.
Et quod sermo vniuersalis, vel etiam generalis tantum
operantur quo ad omnia comprehensa sub genere
quantum specialis quo ad comprehensa sub specie.
Hanc propositionem probauit multis doctorum tradi-
tionibus, quas non repeto. Et propterea dixi, testato-
rem illum ex verbis illis vniuersalibus ac generalibus
censeri dispositum de illa summa pecuniarum sibi re-
licta à suo antecessore sub conditione vt eam restitu-
ret hæredi vbi de ea non dispositisset. Et dixi hoc argu-
mento vsum fuisse in his terminis Parisius in cōs. 72.
nu.60. & nu.63.lib.3.

Secundò accedit quod testator legauit filia dicta
modia octo terræ, cum pleno & dominio, & possessio-
ne, vt possit liberè disponere ad sui beneplacitum. At
qui si dictum prædiuum fuisset, non quidem a Patre si-
bi reliquit, sed a se ipsa sua pecunia emptum & acqui-
sum sine dubio continetur, & in donatione, & in
hæredis institutione, vt est manifestissimum. Ergo pa-
ri modo continetur nunc sub dicta donatione vel hæ-
redis institutione. Ita arguit Soc. iun. in cōs. 83.nu.
nu.8. versi. sexto lib. 4. quem secutus sum in dicto cōs.
210.nu.36.lib.3.

Tertio suffragatur, quod voluntas testatoris t decla-
ratur atque interpretatur, a verisimili. l. Titius. §. lu-
cilius. ff. de liberis & posthum. At qui verisimile est di-
ctam Magdalenanum testaticem voluisse sub donatio-
ne, & hæredis institutione comprehendere hoc præ-
diuum

dium. Ergo de eo disponuisse dicendum est: illa minor propositio argumenti probatur primum ex verbis universalibus, quibus donationem & hæreditis institutionem fecit, et simili in casu arguit Crauet. in cons. 297. 12 num. 6. Deinde testatrix enixa verbis, ac duplice dispositione, donationis scilicet & institutionis hæreditis vñus, quæ eius verisimilem voluntatem significauerat. Ita hoc argumento vñus sum in dicto cons. 210. num. 39. 40. & 41. & post illa à me scripta & impressa anno 1582. reperi Marchabrunum in cōsilio 81. nu. 21. sic arguentem, cuius responsa edita fuerunt anno 1583.

Quarto confert à fortiori quod egregiè docuit Baldus Nouellus in l. cum filio fam. nu. 4. de legat. 1. cum dixit, se aliquando de hac facti specie respondisse. Testator instituerat vxorem suam hæredem quam grauerat post mortem restituere vniuersam hæreditatem Cuidam suo consanguineo, & dederat facultatem ipsi vxori, quod ad sui libitum posset disponere usque ad valorem mille. Decesserat hæc vxor intestata, hoc est, nulla facta expressa dispositione de dictis mille. Dubitabatur, an hæredes ab intestato, qui successerant ipsi vxori, consequi possent etiam dicta mille. Dixit Baldus se respondisse apud Anconam, quod consequi poterat, 13 quia vxor illa dicebatur & disponuisse, cum ab intestato venientes censeretur vocasse. I. conserciuntur in primit. ff. de iure Codicilli. Et maximè (adiungit Baldus) ex quo ipsa vxor nihil ademerat, dicebatur voluisse eos succedere in omnibus bonis, atque ita etiam in illis mille. Hanc Saldi Nouelli doctrinam probarunt in specie Curtius iunior in cons. 4. nu. 4. & in auth. res, quæ nu. 24. C. Communia de legatis, qui testatur sic fuisse iudicatum, Soc. iun. in dicto cons. 83. num. 6. & 7. libro 4. Crauet. in cons. 70. nu. 13. & in cons. 176. in fine. Et Natura in cons. 216. nu. 9. & 10. lib. 1. Et ego ipse feci testum in dicto cons. 210. nu. 50. lib. 3. & in Commētarijs de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 27. nu. 10. vbi multis similibus ex Iason & alijs comprobauit. His accedunt Cagnolus in l. hæredem nu. 12. ff. de reg. iuris & in l. nu. 246. C. de pacts, Marchabrunus in cons. 81. nu. 10. & Vincentius Francus in decil. 44. num. 2. qui in fine illius decisionis attestatur, quod causa illa bene discussa, sicut ab illo consilio Neapolitano sic prævenientibus, ab intestato iudicatum, eandem opinionem in terminis nostris probauit. Peregrinus in tractat. de fideicommissis, art. 4. in secunda difficultate num. 59. vbi nu. 61. in fine testatur sic fuisse iudicatum, quod ego affirmare possum cum ea in vrbe essem, si ergo habes 14 & facultatem disponendi dicitur disponere mortis intestatus, ergo à fortiori quando disponit condit testamento. Ita à fortiori in claris nostris terminis sum argumentatus in dicto cons. 210. num. 50. quod fecit & Marchabrunus in dicto cons. 81. nu. 15. Et his intelligimus argumentationem hanc non esse absurdam, vt dicitur in fine motiuo sed iuri & doctorum, auctoritatibus valde cōsentaneam, quam admittit etiam Peregrinus in loco supra allegato. & si in motiuo dicitur, Peregrinum admittere hoc argumentum esse absurdum, & si hoc alsernit, Siluanus in dicto cons. 14. nu. 4. quod confutauit in cons. 210. nu. 70. lib. 3.

Quintò & ultimò omnem controuersiam tollit auctoritas præclarissimorum doctorum qui in specie & claris his terminis responderunt, quod scilicet grauatus & fideicommisso, vbi decedat sine filijs, adiecta tamē facultate disponendi de ipsi bonis fideicommissis, si hæredem instituat suo in testamento, etiam si in specie, seu singulariter & in indiuiduo non dicat eum quoque instituire in bonis fideicommissi sibi relictis à suo antecelsore, cū facultate de eis disponendi, quod nihilominus dicitur de illis disponuisse atque ita vñus esse ea licentia sibi concessa. Ita sane respondit Parisius in cons. 72. nu. 57. iuncto nu. 60. cum multis sub-

sequentibus libro 3. Cum dixit, quod hæres gratuatue 16 fideicommisso, nisi de ipsis bonis fideicommissi disponuisse, satis sufficienterque dicitur disponuisse instituendo tibi hæredem in testamento, licet specificè non disponuerit de bonis sibi à patre suo testatore relictis. Quoniam (inquit Parisius) in ipsa institutione hæredis à se grauato facta comprehenduntur. Nec opus erat de eis mentionem facere, quæ satis facta dicitur sub generali hæreditate & institutione, per quam quis dicitur mori testatus, & non ab intestato. l. 1. ff. de testa. vbi gl. & Bart. & adiungit Parisius eo in cons. 72. n. 61. lege aliqua non reperi cautum, quod quis debeat specificè testari de bonis relictis à patre, vt testatus diceretur mori, & alias ab intestato, quo ad dicta bona de quibus expresse non disponuisse. Et sequeretur absurdum (inquit Parisius) quod respectu bonorum diceretur decessisse partim testatus, & partim intestatus, cōtra omnia iura & doctorum conclusiones. Sunt enim hac bona & quæ propria huius legataria ex quo pleno iurefuerunt ex alia patrimonialia. Idem respōdit Marchabrunus in cons. 81. num. 10. cum subsequentibus qui ferent omnia verba Parisij repetit, sic & Peregrinus in dicto tractat. de fideicommissis, art. 40. in secunda difficultate nu. 57. & apertius. num. 59. versi. Non obstant contraaria. Et verē idem in his terminis censerunt Iason in cons. 173. col. 2. versi. sed præmissis non obstantibus lib. 2. & Ruinus in cons. 122. nu. 10. lib. 2. & in cons. 122. nu. 12. lib. 3. qui videtur sunt.

Et hoc quidem vera opinio confirmatur traditione 18 & doctrina eorum, qui scribunt, quod licentia & facultati inuicem data à fratrib. in diuisione bonorum communium fideicommissi, quod quilibet possit de sua portione ad sui libitum disponere, censerit satisfactum, si alter eorum mortiens aliquem hæredem fecit vniuersalem, cum dicatur etiam disponuisse de ipsa sua portione bonorum fideicommissi. Ita sanè affrāmant Alex. in cons. 189. num. 11. lib. 2. Socin. senior in cons. 43. nu. 2. lib. 4. Ruinus in cons. 144. num. 20. & in cons. 152. num. 10. lib. 2. Curtius senior in cons. 64. Antiquissima col. pen. Parisius in dicto consil. 71. num. 22. lib. 3. Gratus in cons. 60. num. 9. lib. 1. Zuccardus in l. 1. num. 61. C. de pacts, Riminaldus iunior in cons. 80. num. 40. lib. 1. Hieronymus Gabriel in consilio 125. num. 16. lib. 1. Pancitulus in cons. 59. nn. 8. Hondeodus in cons. 33. num. 50. Peregrinus in dicto tractat. de fideicommissis, art. 40. in secunda difficultate num. 57. Et ego ipse in consil. 87. num. 60. lib. 1. & in consil. 32. num. 33. lib. 4. Dūm itaque præcitatī doctores admittunt, per hæredis (vt paucis repeatam quæ dixi supra) institutionem & censerri factis factum facultati & licentia disponendi; atque ita disponuisse, sine dubio intelligunt illam esse dispositionem vniuersale comprehendentem etiam bona fideicommissi diuisa cum facultate alienandi data; cum hæredis institutio non fiat de certa re tantum l. quoties, vbi docto. C. de hæred. instit. & quia sieri non potest in situio pro parte, & pro alia parte non l. l. s. si ex fundo. ff. de hæredibus in sit. Et hac secunda ratione vñi sunt multi ex præallegatis doctoribus & maxime Ruinus in dictis consil. 122. num. 10. lib. 2. & in cons. 122. num. 12. lib. 3. Ex quibus cessat obiectio deducta in motiuo; quod licet per institutionem dicatur facta alienatio & dispositio generalis; non tamen sequitur, quod illa sufficiat. Hæc inquam obiectio cessat, quia prædicti doctores præsertim Parisius, Marchabrunus, & Peregrinus relativi in principio huius argumenti admittunt sufficiere. Non enim (vt attigi supra) in casu nostro aliqua considerare potest differentia inter alia bona libera patrimonialis, & haec octo modia terra sibi relicta; cum patet testator ea reliquerit, vna cum libero & pleno dominio, & possessione, vt de eis posset disponere. Et ve-

FACTI SPECIES.

M Agnitus q. D. Franciscus Varesinus Mediolanensis vendidit prædia quædā in loco Quinzani agri Papiensis illustri Do. Annibali Belisommo Papiensi, qui iuxta primam Nouarum Constitutio num huius Domini Mediolanensis in tit. de bonis ad cridas ponendis, curavit dicta prædia ponit ad ipsas cridas, quibus inter alios dicti Varesini creditores cō tradidit Magnifica Do. Clementia Crassa, aduersus quam ex consilio multum Magnifici D. Doctoris Ioh. Petri Folperti lata fuit sententia à Perillustri Domina Prætore Papiae. Prædicta Crassa cōquesta est apud Excellentissimum Senatum, qui vñis partium precibus & responsionibus censuit contendentes esse audiēdos ab ipso Senatu. Interim decepsit dictus Varesinus hæredem in instituto venerando Hospitali Sancti Matthai Papiae, quod pendente adhuc termino audiēt & conuenient, & transigit cum dicta Crassa, & inter ita habetur in tertio transactionis capite) alia actum, & conuentum fuit, quod si contigisset Hospitali obtinere in causa, nihilominus teneretur ipsum Hospitali renuntiare hereditatem dicti Varesini dicti Crassa, que vice versa non posset pretendere ius aliquid contra dictum Hospitali pro fructibus ab eo perceptis ex dicta hæreditate, & quod eadem Crassa numeraret eidem Hospitali aureos bis mille. Et præterea (sic legitur in quartocapite eiusdem, transactionis) Crassa promisit, quod si contigisset sententia ab eodem Senatu pro se ferri, nulla affectaret molestia ipsum Hospitali & Belisomium, in eorum bonis causa suarum prætensionum quæ habet in bonis dicti Varesini.

Presupponitur etiam in facto, prefatum Excellentissimum Senatum auditis aducatis Crassa, Hospitali, & Belisomij, declarasse sententiam ex Consilio dicti Doctoris Folperti latam circumscribendam, & annullandam eis; Crassa amque absoluendam a reconventione facta per Hospitalarios, Prædicta sententia & virtute Crassa obtinuit à Do. Capitaneo Iustitiae præceptum executuum apprehendendi dicta prædia Quinzhani ad cridas posita per Belisomium, qui una cum Hospitalarij appellavit, ac præces eidem Senatu dederunt, petentes declarari dictum præceptum nullum, et consequenter non esse exequendum. Petierunt etiam Hospitalarij sibi licere vendere bona à se possessa, causa satiendi dicti Crassa, & se ab eius molestia liberadi. Senatus vñis his precibus ac Crassam responsionibus, declarauit executionem concessam per Capitaneum Iustitiae esse circumscribendam. Elegendum esse Senatorem, coram quo partes iura sua deducant. Qui Senator deinde verbum faciat in Senatu, ut possit deliberare super executione concedenda. Et demum quod Hospitalarij possint vendere bona Quinzhani, non amoia tamen Crassa ab eorum tenuta donec ei erit satisfactu pro summa liquida tam sortis, quam interesse. Postmodum idem Senatus literas dedit per illiſtri D. Senatori Acerbo, ut exequi faceret iam ab ipso Senatu ordinata. Hospitali alijs datis precibus eidem Senatui, impetravit, prefatum D. Senatorum Acerbum cognoscere debere, & iustitiam facere inter dictum Hospitali, Belisomium,

&